

Een levende eenheid, een zichtbare eenheid.

door: A. Gibert

Efeze 4:1-16

Vermaning

Het is nu meer dan ooit nodig de grondbeginselen van het christendom te bewaren. Twee heel eenvoudige, maar heel belangrijke waarheden hebben betrekking op de christelijke eenheid. Daar spreekt men van alle kanten over.

1. De christelijke eenheid bestaat vanaf het ogenblik dat er gelovigen zijn, bezitters door genade van het leven van God. Allen vormen het lichaam van Christus op aarde. (1 Kor. 12:13; 10:17; Ef. 4:4)
2. Dit lichaam van Christus bestaat, omdat de verheerlijkte Christus er het hoofd van is. Het lichaam bestaat niet en kan niet bestaan onafhankelijk van dit verheerlijkte hoofd, met wie de Heilige Geest het verenigt. (Ef. 1:23; Kol. 1:18)

In het volgende wordt aangedrongen op het feit, dat de christenen op aarde zijn om persoonlijk en gezamenlijk het leven van de verheerlijkte Christus te openbaren en niet om de wereld te organiseren volgens christelijke beginselen en ook niet om de christenheid te organiseren volgens wereldse beginselen. Dat wil zeggen, rekening houden met iets anders dan het Woord van God. Hun roeping plaatst ze inderdaad buiten de wereld. Met als hoop een hemelse Christus, met wie ze nu al zijn verenigd.

De Efeze brief behandelt de roeping en onze plaats en de belangrijkste vermaning van de brief staat aan het begin van hoofdstuk 4. *“Ik vermaan u dan, ik, de gevangene in de Heer, dat u wandelt waardig de roeping waarmee u bent geroepen, terwijl u in alle nederigheid en zachtmoedigheid met lankmoedigheid elkaar in liefde verdraagt en u bijvert de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede:”* Het gaat om het getuigen van onze roeping, door heel zichtbaar een levende eenheid te laten zien.

Later, vanaf vers 17, zal de apostel in bijzonderheden vertellen, over alles wat de wandel betreft. Maar daarvoor zet hij uiteen, door de Geest, wat dat mogelijk maakt. Namelijk, het grote feit van de eenheid van de gelovigen in Christus en de volheid van de middelen, die Hij tot hun beschikkingstelt, om getuigenis te kunnen geven, dat zij de eenheid van Zijn lichaam zijn.

Iedere christen is het voorwerp van een persoonlijke roeping. (Ef. 1:3-14) En maken een wezenlijk deel uit van een geheel, dat het onderwerp is van een

gemeenschappelijke roeping, om het lichaam van Christus te zijn. (Ef. 1:23) De woonplaats van God in de Geest. (Ef. 2:20-22) Zonder het onderwerp van de woonplaats van God uit het oog te verliezen, houden de verzen, die wij overdenken zich vooral bezig met het lichaam van Christus. De éne hoop, verbonden met de roeping, heeft betrekking op de vereniging met Christus in de heerlijkheid, als elk van de Zijnen Hem gelijkvormig zal zijn gemaakt en dat Hij de Gemeente zichzelf zal voorstellen, verheerlijkt. Maar de relatie is al gevormd. Dat is al gebeurd, sinds de Gemeente op de aarde. Dat wil zeggen, sinds Christus verheerlijkt is in de hemel en de Hij de Heilige Geest heeft gezonden op de Pinksterdag. Die Gemeente is Zijn lichaam, de volheid van Hem die alles in allen vervult. Alleen het Hoofd is verheerlijkt, de Gemeente, het lichaam wacht er op het te worden. Maar de eenheid van Christus in de hemel en de Zijnen op aarde is een werkelijkheid. De eerste openbaring, die Saulus van Tarsis heeft gehad, is, dat toen hij de christenen vervolgde, hij Jezus vervolgde. (Hand. 9:5) Er is niet alleen voor de gelovigen een nieuw leven, dat met Christus verborgen is in God, zoals Kolosse ons leert. (Kol. 3:3) Maar er is ook een plaats vastgesteld in Christus in de hemelse gewesten, met de geestelijke zegeningen die er aan verbonden zijn. (Ef. 2:5,6) De gelovigen leven op aarde, omdat het verheerlijkte Hoofd leeft. De Heilige Geest, zegel wat de belofte betreft en onderpand van de erfenis, doet dit leven in hen stromen en het lichaam handelt daarna zelf naar de kracht van dit leven van Christus. Hijzelf voedt Zijn eigen lichaam. (Ef. 5:29) Hij wil, dat ieder van Zijn liefde geniet en dat allen er samen van genieten en er van getuigen.

Tevergeefs zouden wij een onafhankelijk leven willen leiden. Wij kunnen net zo min als een vinger zou kunnen leven buiten ons lichaam. Belijden een christen te zijn, die heel alleen wandelt, zou gelijk staan met Christus verloochenen, met wie wij allen zijn verenigd. Vanaf het ogenblik, dat men een christen is, zijn we één met alle christenen. Lid van Zijn lichaam met de andere leden. Zodra we dat uit het oog verliezen, is dat tot onze schade en van het hele lichaam. Wij hebben daar maar al te vaak ervaring mee. Maar het feit blijft er daarom niet minder om. De vermaning, die ons wordt gegeven om te wandelen waardig aan de roeping, waarmee we geroepen zijn, heeft dus niet tot doel om onszelf te laten werken om dit lichaam te vormen, maar om ons er toe te brengen om te tonen door ons gedrag, dat wij dit lichaam vormen. Ons eigen

ik verdwijnt met alles, wat daarbij hoort, in de eenheid van de leden van het éne lichaam. Niet alleen leden van elkaar, maar leden van het lichaam van Christus, leden van Christus. (1 Kor. 12:27)

De verzen 4-16 ontwikkelen het onderwerp van deze eenheid van het geestelijk leven van het lichaam van de verheerlijkte Jezus. De voorgaande hoofdstukken hadden de leerstellige gronden gegeven van zijn vorming. Hier vinden wat verbonden is met het feit, dat het lichaam is gevormd. De volgende grote punten worden ons achtereenvolgens getoond.

De zeven banden van de eenheid. (4-6)

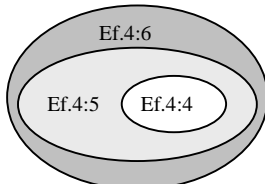
Deze banden worden gerangschikt onder drie hoofden. Alle ware gelovigen behoren tot die drie hoofden.

Alleen ware gelovigen vormen de eerste groep (4) Zij alleen die het leven hebben door het geloof vormen het éne lichaam. Omdat zij alleen de éne Geest bezitten en hebben één hoop.

Terwijl zij, die de tweede groep vormen, (5) alle belijders zijn. Wedergeboren of niet. Zij die zich beroepen op één Heer, één geloof en één doop. En dat is een grote verantwoordelijkheid voor hen, die het leven niet hebben, maar een onderwerp van dankbaarheid voor de ware gelovigen, die behoren tot een orde van zaken op aarde geplaatst onder Christus als Heer.

Tenslotte tot de derde groep (6) zouden alle mensen moeten behoren, voorzover zij hun bestaan ontvangen van de Schepper. Één God en Vader van allen. Maar het is het voorrecht van hen, die Hij tevoren door Jezus Christus tot het zoonschap voor Zichzelf bestemd heeft. (Ef.1:5) Tot lof van zijn heerlijkheid en met aanbidding van dit algemeen Vaderschap en deze alomtegenwoordigheid te erkennen en te kunnen zeggen, omdat men Zijn familie is: "Hij is in ons allen."

We kunnen deze drie groepen vergelijken met drie cirkels, die telkens groter worden. De buitenste (6) bevat de hele mensheid. Men komt er in door de natuurlijke geboorte. De

middelste (5) bevat alle naamchristenen, daar komt men vormelijk in door de doop. De binnenste cirkel, waar men binnenkomt door de nieuwe geboorte, komt overeen met het lichaam van Christus.

De gave van Christus en de gaven van Christus. (7-11)

Juist omdat de eenheid van de gelovigen niet een krachteloze samenvoeging is en ook geen kunstmatige vereniging, maar een levend lichaam is, wordt haar leven uitgedrukt, zoals alle leven in een verscheidenheid aan werkingen en aanvullende functies. Eenheid is geen éénvormigheid, maar een overeenstemming van talrijke elementen, waarvan geen enkele precies gelijk is aan een ander en die zijn verbonden om één geheel te vormen. Het werkt volgens Gods gedachte en de groei van dit geheel vraagt geestelijk voedsel, in tegenstelling met de beginselen van de wereld, waarmee het vlees zich voedt. (Kol. 2:20) Er wordt een gezamenlijke werking veronderstelt, zodat het voedsel wordt gedistribueerd. Alles wordt door Christus gegeven.

Dat doet Hij in genade en wat voor een genade! Hij, die omdat Hij de Gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgeven en die haar is gegeven als Hoofd over alle dingen, neemt tegenover haar de plaats in van Hem die geeft. Hij geeft deze Gemeente, die Zijn lichaam is en die Hij koestert, zoveel, als voor haar nodig is. Hij doet dat naar een maat zonder gebrek. De maat van de gave van Christus. Hij heeft een volmaakte kennis van de behoeften en Hij beantwoordt er aan met die veelvoudige wijsheid, waarvan de bewonderenswaardige verscheidenheid te kennen wordt gegeven door de Gemeente. (Ef. 3:10)

Tenslotte doet Hij het naar de kracht, die Hem behoort, omdat Hij neergedaald is in het terrein van Satan om hem te overwinnen en die opgestaan, verheerlijkt en bekleed is met een soeverein gezag vanwege de verlossing, die Hij bewerkt heeft. (8-10)

In deze soevereiniteit deelt Hij, die alle dingen vervult, aan een ieder zijn eigen genadegave mee. (7) Voor de speciale dienst van het Woord heeft Hij sommigen geven als apostelen, anderen als profeten, anderen als evangelisten, anderen als herders en leraars. (11)

Alles komt van Hem en van Hem alleen. Er komt niets aangenaams voort uit de mens of uit zijn gedachten, maar tijdens de hele periode van de geschiedenis van de Gemeente op aarde, ondanks alles wat de mensen zullen hebben vermengd onder het goede graan, zal toch niets ontbroken hebben van de zijde van Christus. Of het nu gaat om de zielen te roepen of als ze eenmaal op de solide basis geplaatst zijn van de apostelen en profeten, om ze te onderwijzen, ze te verzorgen, ze te voeden. De heiligen zullen altijd beschikking hebben gehad over de volheid aan middelen, vervat in de onmetelijke en onvergelykbare, gave van Christus.

Het doel van de gave van Christus (12-16)

Alles wat zo gegeven is, maar vooral de bijzondere bedieningen van vers 11, is gegeven met het oog op:

1^e de volmaking (of vervolmaking) van de heiligen, zodat deze het werk van de dienst volbrengen en dat op de manier dat;

2^e de opbouw van het lichaam van Christus verzekerd is.

De volmaking van de heiligen (13-14)

Deze volmaking is op zichzelf een persoonlijke zaak, maar ze gebeurt in en door de gemeenschappelijk groei. Het welzijn van het hele lichaam veronderstelt de volmaking van een ieder van hen, die het lichaam vormen. Zoals in een natuurlijk lichaam de gezondheid van het geheel afhangt van de gezondheid van ieder orgaan en van iedere cel. Op dezelfde manier hangt het leven van ieder element af van de algemene toestand van het lichaam.

Het is duidelijk dat deze vervolmaking op aarde alleen wordt voortgezet, en zal worden voortgezet, zolang er heiligen op aarde zullen leven, bekleed met het voorrecht om zich bezig te houden met de dienst en met het meewerken aan de groei van het lichaam van Christus. De volmaakte en uiteindelijke volmaaktheid zal pas in de heerlijkheid verkregen worden, maar het doel, waarnaar de dienst zich op aarde uitstrekt is: *“komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de volgroeidheid van de volheid van Christus,”* Namelijk een graad van geestelijke ontwikkeling, waarde gelovigen alleen bezig zijn met Christus. Een ieder wordt persoonlijk geroepen daar te komen, om zich te bevinden in gemeenschap met de anderen. Daarvoor, is het een kinderlijke toestand en deze kleine kinderen worden bedreigd door valse leer van de bedriegerij van mensen. Men moet ze laten uitgaan uit die toestand en ze bevestigen in de waarheid, *“de eenheid van het geloof.”*

Het opgroeien van het lichaam. (15-16)

Deze groei van personen heeft een gemeenschappelijk doel, het gebeurt *“tot Hem,”* die het Hoofd is, de Christus. Hij, die gezeten is in de hemelse gewesten, na te zijn gestorven en opgewekt Maar tegelijkertijd wordt door Hem – geopenbaard aan de ziel, gekend als voorbeeld en kracht – de groei van het lichaam bewerkt in de liefde. En het lichaam zelf bezit, door het feit van deze eenheid met het Hoofd en door de Heilige Geest, die in het lichaam werkt, zijn eigen werkingen: *“door elk gewricht dat de ondersteuning verleent naar de werking die elk deel is toegemeten, de groei van het lichaam bewerkt tot opbouw van zichzelf in liefde.”*

De liefde van God die zo wondervol is ontplooid in Christus, wordt weerkaatst in de normale werking van het lichaam. De leiding en kracht komen uit het Hoofd, maar als ieder deel zich op de plaats bevindt, die hem aangewezen is en de rol vervult, die aan hem is opgelegd, door Hem die weet hoe het hele lichaam goed samengevoegd en verbonden moet zijn, als elk gewricht dat de ondersteuning verleent, hun taak vervult, gaat het leven door. De werkingen ontwikkelen zich op de manier door God gewild en groei ontwikkelt

zich naar de werking van ieder deel in zijn maat. De maat van de gave van Christus.

Dat is het schilderij, dat de Heilige Geest ons schildert van de werking van het lichaam van Christus. Een mooi beeld zult u zeggen, maar een beetje idealistisch. Dat zal u tegenvallen. Niets is minder theoretisch. Alleen moeten wij ons afvragen, waarom dit leven van dit bewonderenswaardige organisme heden niet meer zichtbaar is en daar komt de kwestie van onze verantwoordelijkheid om de hoek kijken.

Het toegemeten deel

Het wezenlijke deel, de bewegende kracht is, om zo te zeggen niet minder, kan niet minder worden. De gave van Christus is altijd volmaakt zeker en de Heilige Geest is altijd volmaakt voldoende om te beantwoorden aan de behoeften van de leden. Er is alles wat nodig is om overal te voorzien in alles. Het is een troost voor ons, te mogen herhalen, Christus laat de Gemeente niet alleen en zal ze niet alleen laten zonder alles wat nodig is om te leven en op te groeien, evenals Hij onvermoeibaar werkt om haar te reinigen. Als Zijn arbeid voltooid is en Hij de Gemeente Zichzelf zal voorstellen heerlijk en heilig als Hijzelf, zullen wij ten volle kennen, wat wij nu zo slecht zien. Namelijk, de volmaaktheid van de zorgende liefde, waarmee Hij haar op aarde heeft omringd. Wat een heerlijkheid voor Hem te laten zien dat niets, ook de pogingen van Satan niet of de bedrieglijkheid van onze harten en al onze gebreken Hem niet zal hebben verhinderd, haar, die Hij heeft liefgehad en voor wie Hij zich heeft overgegeven, tot de volledige toestand te brengen. Wie zal de reinheid van het fijne blinkende lijnwaad gegeven hebben, waarmee de Bruid bekleed zal zijn? Wie heeft haar gevormd, haar karaktertrekken van heiligheid en onberispelijkheid gevormd, dan Hijzelf? Hij is trouw in Zijn liefde, zowel nu als in het begin. Haar hulpbronnen zijn nu even volledig als in de tijd van de apostelen en Hij stelt ze ter beschikking van ons geloof, als aan dat van de Efeziërs eertijds. De eenheid van het lichaam, voorkomend uit de Geest en verzekerd door Hem, is in niets veranderd en de middelen om die zichtbaar te maken, worden altijd aangeboden.

Maar het is evenzeer waar, helaas, dat als ze op de proef gesteld worden, de gelovigen, wat het gebruik van de middelen betreft, hebben gefaald en falen elke keer om deze eenheid te openbaren. En zo doen wij ook. Het getuigenis, dat gegeven wordt, is ontrouw, terwijl noch het doel of de middelen om het doel te bereiken, zijn veranderd. Afgetrokken door de dingen van deze wereld verliezen we het doel uit het oog en laten de onmetelijke hulpbronnen van Christus en van de Geest ongebruikt. Het lichaam is er, het leven is er, door de grote trouw van onze God. Maar de bezitters van dit leven (wijzelf, helaas) laten het verkommen. In plaats dat het vrij en krachtig leeft, laten we het intomen en verstikken door een belijdenis zonder leven en door de werking van het vlees. In plaats van op te groeien, blijven we kleine kinderen. Kleine kinderen,

heen en weer geslingerd door elke wind van leer en de groei van het lichaam wordt tegengewerkt, omdat de verschillende organen slecht werken en bijzonder de ondersteunende gewrichten.

Deze ondersteunende gewrichten stellen voor allen, die de Heer heeft aangesteld, opdat geen deel van het lichaam beroofd blijft van de voedende bestanddelen van het Woord. Alle functies van herders en leraars, alle kostbare bedieningen van de opziens (of oudsten) en dienaars, worden daarbij bedoeld. Wat een genadegaven zijn verloren gegaan en gaan nog verloren, tot ernstige schade van de Gemeente uit onverschilligheid en wereldsgezindheid van haar bezitters! Wat een bekwaamheden die gebruikt worden voor de tegenwoordige eeuw, uit gebrek aan gehoorzaamheid, terwijl er zielen moeten worden geroepen. Het voedsel op tijd gegeven, de kudde moet geweid worden, de wacht aan de poort moet worden betrokken, op zoveel manieren moeten de belangen van de heiligen gediend worden! Maar waar is de bezorgdheid over al de gemeenten die Paulus dagelijks overviel? (2 Kor. 11:28)

Ja, het onderwerp uit deze verzen is even actueel, als in de dagen, dat de gevangen apostel ze neerschreef. De zorgen van de verheerlijkte Christus voor Zijn lichaam zijn even groot als die welke de Heer aan Zijn wijngaard had besteed. *“Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb?”* (Jes. 5:4)

Maar welke zorg hebben wij voor deze Gemeente, die zo kostbaar is voor Zijn hart? Mochten wij allemaal onszelf onderzoeken en bedenken, dat geen enkel lid van het lichaam ook maar de minste verontschuldiging heeft om onverschillig te zijn of zichzelf nutteloos te achten. En dat, omdat Christus en het lichaam één zijn. Broeders en zusters wij zullen rekenschap moeten afleggen van onze bediening. In welke mate heb ik bijgedragen aan de groei van het lichaam van Christus of heeft mijn ontrouw het lichaam van Christus te kort gedaan? Dat zijn ernstige vragen. Geen enkele gelovige heeft het recht, die te ontwijken, maar hoeveel te minder zij, die in deze dingen zijn onderwezen en geroepen zijn door de genade van God om deel te nemen aan het getuigenis door Hem opgericht voor de laatste dagen. Laten we denken aan zoveel voorrechten, die we niet kennen. De tijd om ze te gebruiken tot de heerlijkheid van God gaat snel voorbij.

Eenheid van het lichaam

Na kennis te hebben genomen van onze verantwoordelijkheid moeten we terugkomen op de vermaningen in de eerste drie verzen van ons hoofdstuk. Niets kan ons er meer toe brengen om er aan te beantwoorden dan het duidelijk begrip van de eenheid van het lichaam van Christus, met het gevoel, dat wij er ons niet aan kunnen onttrekken en met het gevoel van de trouw van Christus aan Zijn liefde. Wij worden berispt en verootmoedigd maar ook gedrongen

door deze liefde van Christus. Wij begrijpen er iets van, dat als de werkelijkheid van de eenheid van het lichaam bij ons aanwezig is, wij geen moeite zullen hebben te wandelen in nederigheid, zachtmoedigheid en lankmoedigheid. En onderling elkaar zullen verdragen in liefde. Dat zal dan vanzelf gaan.

Maar laten we er aan denken, dat ons ook wordt gezegd: *“...en u beijvert...”* Dat veronderstelt een waakzame geest tegen het voortdurende gevaar afgekeerd te blijven van die kostbare taak die op ons rust, de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede. (3) Zo'n ijver ontbreekt ons omdat we maar heel weinig dat voorrecht waarderen. De eenheid van de Geest bewaren zal ons inderdaad in staat stellen samen te genieten van de geestelijke zegeningen, waarmee we gezegend zijn in de hemelse gewesten in Christus en die aan de kinderen van God op aarde aangeboden wordt als hun gemeenschappelijk deel. Die kunnen gezamenlijk genieten in vrede, is dat niet de waarde van deze schat vermenigvuldigen?

Men heeft dikwijls gezegd, dat ons niet is opgedragen de eenheid van het lichaam te bewaren. Nog minder te maken. Zij is gemaakt, ze is onbewegelijk en onveranderlijk of wij het nu begrijpen of niet. Het is iets heel anders dan een menselijke instelling, al zou ze zich de gemeente noemen. Of nu een dergelijke instelling zich beschouwt als de enige gemeente en zij de gelovigen naar buiten werpt die zich niet met haar verenigen als lichaam. Of zij acht zich een gemeente onder andere gemeentes, alsof er verscheidene lichamen van Christus zouden kunnen zijn. De pogingen om dergelijke gemeenten samen te binden, kan best uitlopen op een denkbeeldige eenheid. In werkelijkheid is het alleen maar de eenvoudige vereniging van ongelijke elementen. Een uitdrukking van christelijke belijders, niet van het éne lichaam. Niet omdat ze het meer of minder eens zijn over bepaalde leerstellingen of een meer of minder brede gemeenschappelijke geloofsbelijdenis aannemen, zijn de gelovigen één lichaam, maar omdat ze hetzelfde leven hebben. Het leven van de verheerlijkte Christus. Deze eenheid, niet alleen van christenen, maar van Christus, (*“is Christus gedeeld”* zei de apostel) is tegenovergesteld aan een vereniging, die wij naar willekeur nauwer toehalen of uittrekken.

Eenheid van de Geest

Overigens is het ons niet opgedragen de eenheid van de Geest te maken. Zij bestaat als zodanig, of wij die nu verwerklijken of niet. Er is één lichaam en één Geest. Maar ons wordt bevolen die te bewaren, wat inhoudt dat ze al bestaat. De eenheid van de Geest bewaren, komt er op neer, dat wij ons gedragen in onze relatie als gelovigen, als leden van het lichaam van Christus, die deze éne en dezelfde Geest bezitten.

Het betekent niet alleen elkaar liefhebben en onderling eren, maar dit doen, terwijl we ons beschouwen als één in Christus. Men zegt wel eens, in deze betekenis, dat

de eenheid van de Geest bewaren, is, praktisch verwerkelijken de eenheid van het lichaam. Het is zichtbaar maken op aarde, wat de Geest heeft gewerkt, toen Hij ieder gelovige met Christus in de heerlijkheid verenigde. Want deze eenheid met Christus in de heerlijkheid, is de eenheid van het lichaam. Hoe zou dit zich anders openbaren, dan in de band van de vrede?

“En laat de vrede van Christus, waartoe u ook geroepen bent in een lichaam, in uw harten heersen; en weest dankbaar.” (Kol. 3:15) *“Want Hij is onze vrede, die, die beiden (joden en volken) één gemaakt en de scheidsmuur van de omheining weggebroken heeft.”* (Ef. 2:14) Is de Geest niet de Geest van wijsheid en vrede, is Zijn gedachte niet leven en vrede? (Rom. 8:6) en is een van Zijn eerste vruchten niet de vrede? (Gal. 5:22)

Deze eenheid van de Geest zal alleen bewaard worden in de maat, dat wij zullen wandelen door de Geest. (Gal. 5:25) De werking van het vlees verhinderen de openbaring van de eenheid van het lichaam. De Korinthiërs verloochenden die door hun verdeeldheid. De apostel kenmerkt ze dan ook als vleeslijken. (1 Kor. 3:1-3) Het toenemende aantal ging vergezeld met de ontwikkeling van vleeselijke werkingen in de Gemeente en begon met wereldsgezindheid, dat als onkruid opkwam en voortwoekerde onder het koren. Maar het is altijd mogelijk en het wordt ons altijd gevraagd, voor de wereld christelijk of niet, het leven van de verheerlijkte Christus te tonen, die de leden van Zijn lichaam verenigt.

Want hier staan we op een terrein, dat aan de wereld totaal vreemd is, die de Geest niet kan ontvangen. (Joh. 14:17) Het zal ons dan ook opgedragen worden, zodra we bij vers 17 de praktische vermaning lezen: *“...dat u niet meer moet wandelen evenals de volken wandelen...”* Wij vergeten te vaak, dat de relaties tussen christenen een heel ander karakter hebben, dan tussen onbekeerden of tussen christenen en onbekeerden. Het dagelijks leven verplicht de gelovige relaties met deze wereld te onderhouden. (1 Kor. 5:9-10) Maar in deze relaties komt het leven van God maar van één kant, bij de gelovige. Wij zijn niet van de wereld en trouw aan de Heer zal de haat van de wereld met zich meebrengen. De gevangen Paulus was er het bewijs van. Maar als het leven van God aan twee kanten bestaat, kan en moet de eenheid van de Geest bewaard worden. Zo moet de zijn met de zwakste, met de minst verlichte in de waarheden, die betrekking hebben op de het lichaam van Christus of anderen, zelfs met de afgedwaalde en schuldige. Het is niet nodig om te zegen, dat we het niet op een akkoord moeten gooien met dwaling of kwaad. Dat zou niet zijn de eenheid van de Geest bewaren, het zou de Heilige Geest bedroeven, door Wie wij verzegeld zijn tot de dag van de verlossing. (Ef. 4:30) Dat zou de die dingen najagen, die de vrede verwoesten in plaats van bewaren en het zou de onderlinge opbouw tegenwerken.

Het vlees, het kan niet te dikwijls gezegd worden, heeft niets te maken met het leven van de Geest. Integendeel het gaat er om het contact te leggen en te handhaven op

grond van waarheid en gehoorzaamheid, er toe komen om samen zoveel mogelijk te genieten van dat wat ons gemeenschappelijk deel is.

Iemand heeft eens gezegd: “de eenheid van de Geest, is als uw gedachte en de mijne overeenstemmen met de gedachte van de Geest.” Laten we vurig zo’n overeenstemming wensen en laten we ons daartoe laten leiden door het onderwijs van de Heilige Geest. Laten we niet meedoen aan compromissen gegrond op onze eigen gedachten en gevoelens. Laten u en ik zoeken op welke punten deze overeenstemming met de gedachte van de Geest gemaakt kan worden. Deze punten kunnen weinig talrijk zijn, misschien maar een enkele, maar daarvan uitgaand laten we ons beproeven, deze overeenstemming uit te breiden door aan de Heer te vragen de hinderpalen zelf weg te willen nemen, opdat wij “samen wandelen” naar Zijn gedachte ons uitstrekkend naar de eenheid van het geloof en de kennis van de Zoon van God. (13) De eenheid van de Geest komt er op neer samen bezig te zijn met Christus. De Heilige Geest heeft niets gemeen met een geest van twist of met de geest van dwaling, noch met de geest van de wereld. (1 Kor. 2:12)

Het is niet mogelijk dat er tussen twee ware gelovigen niet een of meer van deze punten zijn, waarover beide “enige gemeenschap van de Geest” zullen kunnen vinden. (Fil. 2:1) Zelfs tegenover een christen, die droevig verdwaald is, een woord, een gebaar geschikt om hem te raken. En laten we het niet vergeten, zelfs de manier, waarop wij ons zullen moeten scheiden van iemand, met smart en verootmoediging, kunnen getuigenis geven van deze eenheid en dat zonder iets op te offeren van: de waarheid, de rechten van de Heer, de heiligheid van de Tafel.

Laten we het onderwijs van Galaten 6:1 goed begrijpen. Het richt zich tot “u die geestelijk bent.” De eenheid van de Geest bewaren met iemand, die door een overtreding overvallen is, mag niet tot gevolg hebben: de ogen sluiten voor die overtreding en met hem wandelen, alsof er niets gebeurd was, maar: “zo iemand terecht brengen in een geest van zachtmoedigheid, ziende op uzelf, opdat ook u niet in verzoeking komt.” Er moet leven zijn en dat is voldoende.

Een elektrische stroom kan ook lopen door geleiders in slechte conditie. Maar als de draad is doorgesneden, laten we ons dan beijveren de beide stukken weer met elkaar te verbinden. Wat een vreugde, als men kan constateren, dat de stroom weer zonder hindernis er doorheen gaat. Die kostbare stroom van de Geest! En wat een zegen als Hij Zijn vrije en machtige werking in de gemeente kan ontwikkelen! *“hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders ook samenwonen! Het is, gelijk de kostelijke olie op het hoofd, nederdalende op den baard, den baard van Aaron, die nederdaalt tot op den zoom zijner klederen.”* (Ps. 133:1,2) Die Geest kan alleen laten zingen:

Wat is de eenheid van Uw Gemeente schoon,
Heer Jezus, dat zij U behaagt!

Verenigen

Is het nog nodig te zeggen, hoe ver we daarvan verwijderd zijn, van een godsdienstige eenheid, een voorgewende eenheid, die niet tot grondslag zou hebben afzondering van het kwaad?

De Heer weet, dat wij niet graag een woord zouden willen schrijven, dat oprechte zielen zou kunnen verwonden. Tegen diegenen die de pijnlijke verstrooiing van de kinderen van God voelen. Die verlangen naar vereniging en graag meehelpen om alles te doen in deze richting, terwijl ze een overeenkomst sluiten met het moreel verval en dwaling in de leer. Maar vereniging zoeken, terwijl men de waarheid van de Vader en de Zoon op de achtergrond schuift, terwijl men de wereld en christendom door elkaar vermengt, is de verwarring vermeerderen. En hoe goed de bedoeling ook is, is het alleen maar de afval verhaasten. Het zal het einde zijn van de geschiedenis van de belijdende christenheid. Alles wijst ons er op, dat het einde nabij is.

Men wijst op Johannes 17:20,21 om er op aan te dringen op een samengaan van alle christenen in één grote zichtbare organisatie. Maar op de eerste plaats, bedenken we wel, dat het uitgangspunt van het gebed van de Heer Jezus was: *“Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben.”* (Joh. 17:16) Terwijl zo'n organisatie er op gericht is van het christendom een macht in de wereld te maken. Ten tweede is er in deze teksten helemaal geen sprake van de eenheid van het lichaam van Christus verenigd met haar Hoofd in de hemel, maar van de eenheid van de familie van God, eenheid van gemeenschap in de Vader en in de Zoon, een eenheid van allen, die een nieuwe goddelijke natuur bezitten. Dit gebed van de Zoon is verhoord. Het is niet een gebed van ons, maar het is het Zijne en het wordt door Zijn Vader en niet door ons, verhoord. Het hangt niet van onze inspanningen af, ook niet van onze middelen, dat het zo is. Die eenheid is, door de goedheid en de kracht van de Vader, door het feit, dat de gelovigen, van ieder land, van ieder milieu, van iedere sociale klasse, uit welk ze ook voortkomen, alle dezelfde natuur hebben. Ten derde deze eenheid van natuur zal geopenbaard worden in de heiliging door de waarheid, de gehoorzaamheid aan het Woord, wat met zich meebrengt de echte morele, afzondering van deze wereld. Dat wij christenen in deze openbaring gefaald hebben en dat wij daardoor een hinderpaal zijn voor de wereld om te geloven, dat de Vader de Zoon heeft gezonden is maar al te waar, tot onze schaamte. Maar wij zullen de wereld niet helpen om te geloven als wij de eenheid tot stand brengen ten koste van de waarheid en inderdaad van de ware eenheid. Wij zullen de wereld integendeel aanzetten om niet te geloven, als we het christendom vermengen met de beginselen van de wereld. Dat heeft Satan altijd geprobeerd te doen en daarin slaagt hij altijd beter. De gevoelens vertolken van de familie van God vereist: liefde, verdraagzaamheid, gehoorzaamheid aan de wil van de Vader, dat moeten we zoeken. Dat heeft niets te maken

met een godsdienstige toestand, die men ons vraagt op te richten.

Tot slot

“en u beijvert de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede” Dat zal ons ver houden van zowel, verslapping als van enghartigheid. Laten we ons niet laten vangen in de valstrik van het kunstmatig samenbrengen van verschillende christelijke groepen. Maar laten we ons evenmin tevreden stellen met de theoretische kennis van de eenheid van het lichaam, als of deze eenheid tegenwoordig niet te verwezenlijken zou zijn. Zo'n theoretische kennis veroordeelt ons, als we ze niet in de praktijk toepassen. Of anders gezegd: als het leven niet getoond wordt. Laten we ons uitstrekken naar *“de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God.”* (13) Dat wordt voorgesteld als doel aan hen, die zichzelf kennen als leden van het lichaam van Christus en van niets anders. Geve God dat, in de Gemeente, een ieder op de plaats waar de genade hem heeft geplaatst, Hem meer moge beschouwen, met wie deze Gemeente is verenigd van nu aan tot in eeuwigheid. De eenheid van de christenen kan zich niet meer ontplooiën in de ogen van de mensen in het geheel van het lichaam op aarde aanwezig, zoals dat was in het begin van de Gemeente. In deze betekenis is de Gemeente onzichtbaar en dat wel door onze schuld. Maar de Gemeente moet, in de onderlinge relaties met gelovigen, laten zien, vreemdelingen te zijn in deze wereld en in die betekenis is zij zichtbaar.

Geve God ons genade het heel in het bijzonder te verwerklijken als wij vergaderd zijn, al waren het er ook maar twee of drie, in de naam van de Heer Jezus. Dat is de betekenis van het getuigenis, dat wij in deze tijden van verval moeten geven.

A.G.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1962-141](#)

Titel: [Unité vivante, unité visible](#)